

Debats presidencials

PAUL WEYRICH / RANDALL ROBINSON

La Comissió de Debats Presidencials va donar a conèixer, la setmana passada, el programa de l'any vinent. Els debats entre els candidats presidencials són els esdeveniments més importants d'una campanya, i haurien de ser, també, el fòrum més efectiu per educar els votants americans. Però, mentre continue organitzant-los aquesta comissió, no compliran la funció essencial per a la qual foren creats.

La Comissió és una entitat privada, sense ànim de lucre, que representa els interessos dels partits republicà i demòcrata. Malgrat que té el compromís de "subministrar la millor informació possible als espectadors i l'audiència", tot sovint abdica d'aquesta responsabilitat, i permet que siguin els mateixos candidats els que controlen el funcionament dels debats. La millor solució per als debats, i per a la democràcia en general, seria que en tinguera cura una organització més responsable i menys partidista.

De 1976 a 1984, els debats presidencials, els promovia la Lliga Femenina de Votants. Al 1986, però, el Comitè Democràtic Nacional i el Comitè Republicà Nacional van signar un acord per fer-se càrrec dels debats presidencials. Al 1987 es va crear la comissió que actualment se n'encarrega.

La Comissió es defineix com a no partidista, però, de fet, és bipartidista: els copresidents en són Frank Fahrenkopf i Paul Kirk, expresidents, respectivament, del Partit Republicà i del Partit Demòcrata. Només cal pensar que, quan va nàixer aquesta comissió, tots dos eren encara presidents del seu partit, i simultàniament ho eren, també, de la Comissió, una situació que va durar uns mesos.

La tendència de la Comissió a decantar-se pels dos partits més importants del país es fa evident, sobretot, a l'hora de negociar els debats. Cada quatre anys, la Comissió proposa públicament un programa de debats i publica uns criteris de selecció de candidats. Algunes qüestions importants, com ara la participació d'un tercer partit, o el format dels debats, es resolen, al capda-

"Imagineu una nova comissió, patrocinada pels ciutadans, que funcionara amb transparència i que no abaixara el cap davant les exigències antidemocràtiques dels candidats que hi participen. Els candidats populars dels tercers partits que els americans volgueren que hi participaren, també hi serien. S'hi permetrien les discussions directes entre els candidats, i els torns de rèplica"

vall, a porta tancada, i només entre els negociadors republicans i demòcrates. Després, la Comissió apareix davant l'opinió pública com a patrocinador independent, i imposa aquestes regles, per evitar, d'aquesta manera, que els candidats dels grans partits reben cap tipus de crítica pels acords que s'han pres pel que fa als debats.

Al 1996, per exemple, Bob Dole i Bill Clinton s'ho van fer venir bé per deixar Ross Perot fora dels debats presidencials, malgrat que aquest últim havia rebut quasi 30 milions de dòlars de subvenció federal, i malgrat que una majoria substancial de votants volia que hi participara.

La Comissió permet als grans partits controlar el format dels debats. Els candidats han d'estar d'acord amb els moderadors i els jurats. Poden evitar que hi haja preguntes directes de candidat a candidat; poden exigir que s'eviten les qüestions municipals; poden limitar artificialment els temps de resposta i prohibir les rèpliques.

Com a resultat de tot plegat, tenim que els debats esdevenen conferències de premsa allargassades, que glorifiquen els dos partits principals, i en les quals els candidats es limiten a recitar una cantilena prèviament estudiada, i eviten de tractar moltes de les qüestions importants.

Imagineu una nova comissió, patrocinada pels ciutadans, que funcionara amb transparència i que no abaixara el cap davant les exigències antidemocràtiques dels candidats que hi participen. Els candidats populars dels tercers partits que els americans volgueren que hi participaren, també hi serien. S'hi permetrien les discussions directes entre els candidats, i els torns de rèplica. La nostra organització, Open Debates (Debats Oberts) treballa perquè aquest somni es faci realitat.

Els debats presidencials reals engrescarien els votants, ampliarien la presència de temes i oferirien un retrat més acurat dels candidats al treball més important del món.

Paul Weyrich, fundador de la Heritage Foundation, i Randall Robinson, fundador de TransAfrica, dirigeixen l'associació Open Debates, amb seu a Washington, els objectius de la qual són canviar el procés dels debats presidencials als EUA
© The New York Times - EL TEMPS
Traducció: Maite Insa